

DE OUDERDOMS- GEPENSIONNEERDEN IN NOOD

De aanpassing der pensioenen en
een wijziging aan de uitbetaling
dringen zich op

Een oude gedrukt onder den kommer voor den dag van morgen.

De strijd zit in het bloed van de Ouderdoms- en Gepensionneerden. Het is het misshien daardoor, dat ten slotte al de ouderdomsgepensionneerden van het Gentse zich georganiseerd hebben in een flinken bond om hun eischen te verwezenlijken. Het is te kort een feit, dat alle ouderdomsgepensionneerden van het land het slaghoofd zijn van hetzelfde regime en de oude van dagen van het westen van ons land, dezelfde armoede lijden als deze van het oosten. Maar in Gent schreeuwen ze hun armoede uit en zetten kracht achter hun eischen.

En we feliciteerden er hun om. En we bevestigden dat in andere bijzonder centra van het land niet hetzelfde woord: gedaan.

Onze betrouwde vriend Jan Samyn was er mede begonnen. Hij bracht de oudjes samen. Hij sleurde ze letterlijk uit hun eenzaamheid waar ze in in stilte kroepden. Hij deed ze in hun oude dagen strijden.

Nu zit het er in en diep. Ze doen ruig, geleid door kameraad Vergeylen Romain. Het is met hem dat we een onderhoofd hadden over de eischen die de ouderdomsgepensionneerden stellen. We gaven eischen; ze zouden beter zeggen een programma.

Een delegatie geleid door den Gentse partijvoorzitter, volksvertegenwoordiger Balchazar, begaf zich reeds met dat programma bij den minister. We zijn er van overtuigd dat deze voetstappen niet zonder resultaat zullen blijven.

Wat is nu het programma onzer oudjes. Ze vragen in de eerste plaats tien procent verhoging op het bedrag dat nu wordt uitbetaald.

De eerste-minister Van Zeeland heeft de aanpassing beloofd. De aanpassing aan indexcijfer 701. Maar daar kunnen de ouderdomsgepensionneerden geen vrede mede nemen. En terecht. We willen hier geen beschouwingen maken over het indexcijfer. We nemen zelfs aan dat het juist is.

De groote kwestie is te weten of het indexcijfer de juiste maatstaf is om het bedrag van het ouderdomspensioen vast te stellen of te berekenen.

Het indexcijfer wordt ten slotte bepaald door de prijzen van 52 artikelen. Welnu, wat de ouderdomsgepensionneerden betreft, is het niet de prijzen van 52 artikelen die in aanmerking kunnen komen.

Inderaad, we hebben met vele oudjes gesproken. We hebben hun gevraagd hoe ze leven, wat ze eten, enz. Allen, bijna zonder uitzondering, zeiden ons: We kunnen alleen als levensmiddelen kopen: brood, aardappelen en vet. En we gaan om soep in den uitloop.

Ze koopen ook met wat overschiet en na hun huishuur te hebben betaald, kolen.

Dat is begrijpelijk. Wat kan een echnpaar meer kopen met een pensioen van 3040 fr. waarvan de maats er te hebben afgetrokken, nog 3017 frank per jaar overblijft.

Wat kan een alleenstaand oudje met 1972 fr. meer doen van zijn brood, vet, aardappelen en kolen aanschaffen?

President Roosevelt naar Europa!

President Roosevelt is, naar men te Parijs verzekert, voornemens om, indien hij wordt herkozen, een bezoek te brengen aan eenige hoofdsteden van Europa en van Japan. Zijn persoonlijke vriend, de nieuwe Amerikaanse ambassadeur in Frankrijk, Bullitt, zou opdracht hebben ontvangen deze reis voor te bereiden. Het bezoek van Roosevelt zou vooral verband houden met economische zaken en de propaganda van een pacifistische politiek. Voorts wordt er van verwacht, dat Roosevelt de wet van Johnson zal laten intrekken, waardoor de Staten opnieuw leningen zullen kunnen aanschaffen in Europa. Voorts zal getracht worden de kwestie der oorlogsschulden te regelen en een definitieve stabilisatie te krijgen van de omwende waarde van dollar, pond sterling en Franschen frank.

VOORUIT'S GROOTE REPORTAGES EN ONDERZOEKEN IN HET FEODALE VLAANDEREN

Ik ben een kamecknecht

door K. D. P.

II. -- In de intimiteit van mijnheer den baron

Vroeger heb ik ergens gelezen dat men niet meer mag spreken van knechten, maar wel van huishoudenden.

De vrijheidslevende leden die zouden gevoelen dat die regel gevolgd wordt, zijn deertlijk mis. Niet alleen dat het reeds zeer moeilijk is een verspreide gewoonte uit het volk te roeien, maar ook dat de verplichting de meesters in den derden persoon aan te spreken, het idee van de verknechting verskert en — in een zekeren zin — verrechtvaardigt.

Hoe kan men het begrip van moderne slavernij verwijderen, als ik aan mijn meester zeggen moet: 'Het paar van mijnheer den baron is gezadeld.'? Als of deze personage ver boven mijn hoofd uitging, en alsof een eenvoudige, menselijke taal hem zou kunnen bevoeden!

Sprek een rekenplichtige, een dactylo, een brouwer, tot zij baas in den derden persoon? Dat zijn noemenswaardige bedienden, of niet? Het woord knecht, of verknechting, zou uit de taal van een vrij volk moeten gebannen worden. Huishoudenden mogen bestaan, en hoe zou zij voorbeeld een rijke zieke zich uit den nood kunnen helpen, zonder 'kameckbediende'?

Maar de eerste, de dringendste plicht van de huishoudenden ware, dat ze de schaffing vroegen van die domme, van die onmenselijke taal, die we gebruiken, in de modder der kruipen als een laf dier. Denk er aan: de gansche psychologie van den man die zijn diensten aan rijke leden verhuurt, rust op die bijzondere taal die hij aanwenden moet. Hij is een mens meer als een ander. Hij is uit den sociaal kring gesloten. Zijn geest wordt beklemd. Zijn tong aarzelt. Hij knipt. Hij is geketend. Hij is 'verknecht'. Twintig maal misschien heb ik gezegd 'fout', begaan; zoo moeilijk is het zijn ware persoonlijkheid te onderdrukken. En voor iemand die voor zulke laffe taal terugschrikt, is deze de eerste oorzaak van haat... en van opstand.

Indien de rijke leden er koelbloedig willen over oordeelen, zullen ze moeten bekennen, dat ze er alles bij te winnen hebben een beleefde en dienstvaardige gemeenzaamheid bij hun huishoudenden te doden.

Van nu af zal men met recht mogen spreken van 'huishoudenden'.

Ik vraag excuus aan mijnheer den baron... 't is... 't is de ontroering die mij den erbid vergeten doet. Ik kan mijnheer den baron verschuldigd ben.

Wat kon ik anders? Ik stond daar te stotteren in nederige houding. 'K was maar verlegen dat hij mij op staanden voet vergond.

Zijn woede was toen niet beaard. — Gordijnen weg! Vensters open! bulderde hij.

En toen dat gedaan was: — Hoe is uw naam? vroeg hij. — Kareel, mijnheer den baron.

Kareel? Ge zijt gek, man! Mijn schoonzoon heet Carlos. Ik zal u Louis noemen, zoals mijn knecht dien ge nu vervangt. Zoo kan ik mij niet misken.

Goed, mijnheer den baron. Wat zal hij nog veranderen aan mij? En is het recht niet? Ben ik niet zijn 'knecht'?

Verre van onzen Oostvlaamse tongval te storen, drukte hij zich uit met een belachelijk Frans accent, dat zijn woorden bijna onverstaanbaar maakte.

— Ga mijn ontbijt halen! — Goed, mijnheer den baron.

Schoenborstel, stofzuiger... en nog meer

Het kleine ontbijt van den dwingeland stond in de keuken gereed. Een zilveren schenkel, baden van de adellijke wapens, chocolade, een zachtgekookt ei, gerost brood, boter en bloedroode gele die een exotischen smaak had... Of ik ervan geproef heb? Natuurlijk!

Vier brieven en een half dozijn gazetten nam ik ook mee naar boven. 'Nation Beige, Indépendance, Gazette, Le Soir, Cassandre, en Le Temps, van Parijs.

Terwijl de meester zijn ontbijt nuttigde in zijn bed, moest ik zijn bad gereed maken (35 graden stipt). Gemakkelijk werk, daar men het loopen water maar hoeft te gaan. Maar achter den rug van den rijkard maakte ik een zuur gezicht, toen hij mij zegde:

— Zieep en spons, en kom mij waschen!

Zoudt ge niet doodvallen? Hij was een kloekke en goedbewaarde vijf-tiger, wien niets leide, wiens minste gebaar seep en krachtig was, — en ik moest hem waschen!

Hij stond pijrecht in het halfgevoelde bad, met de beenen open, een bril op zijn neus en een dagblad in de handen! Voor dat groot, zwaar, naakt vet lichaam, werd ik beschaamd en verlegen. Ik weet nu dat veel kamerknechten het precies smeer van hun meester moeten rein krabben. Is dat geen schande?

En hoor nu goed... Waarom zou ik het verzwijgen, na zulke laffen 'arbeid' aanvaard te hebben? Niet alleen den rug, de borst en de beenen moest ik waschen, maar alles, tot in de minste hoekjes... Of hij daarom niet beedeerd was? Hij keek zelfs van zijn blad niet op... Ik was immers geen mens, geen redelijk schepsel, in zijn oogen was ik slechts een kamerknecht, 't is te zeggen, een soort dierslaaf.

Ik zweefte, en vloekte binnensmonds.

Maar, God! Hoe zal men mij gelooft? Daar, aan het met marmer van Patos belegden wand, juist boven het hoofd van de adellijke ruilteit, hing een prachtige Christus in Ivor!... Mijn dacht dat ik hem hoorde fluisteren...

Maakte ik een zuur gezicht, toen hij mij zegde:

— Zieep en spons, en kom mij waschen!

Zoudt ge niet doodvallen? Hij was een kloekke en goedbewaarde vijf-tiger, wien niets leide, wiens minste gebaar seep en krachtig was, — en ik moest hem waschen!

Hij stond pijrecht in het halfgevoelde bad, met de beenen open, een bril op zijn neus en een dagblad in de handen! Voor dat groot, zwaar, naakt vet lichaam, werd ik beschaamd en verlegen. Ik weet nu dat veel kamerknechten het precies smeer van hun meester moeten rein krabben. Is dat geen schande?

En hoor nu goed... Waarom zou ik het verzwijgen, na zulke laffen 'arbeid' aanvaard te hebben? Niet alleen den rug, de borst en de beenen moest ik waschen, maar alles, tot in de minste hoekjes... Of hij daarom niet beedeerd was? Hij keek zelfs van zijn blad niet op... Ik was immers geen mens, geen redelijk schepsel, in zijn oogen was ik slechts een kamerknecht, 't is te zeggen, een soort dierslaaf.

Ik zweefte, en vloekte binnensmonds.

Maar, God! Hoe zal men mij gelooft? Daar, aan het met marmer van Patos belegden wand, juist boven het hoofd van de adellijke ruilteit, hing een prachtige Christus in Ivor!... Mijn dacht dat ik hem hoorde fluisteren...

Maakte ik een zuur gezicht, toen hij mij zegde:

— Zieep en spons, en kom mij waschen!

Zoudt ge niet doodvallen? Hij was een kloekke en goedbewaarde vijf-tiger, wien niets leide, wiens minste gebaar seep en krachtig was, — en ik moest hem waschen!

Hij stond pijrecht in het halfgevoelde bad, met de beenen open, een bril op zijn neus en een dagblad in de handen! Voor dat groot, zwaar, naakt vet lichaam, werd ik beschaamd en verlegen. Ik weet nu dat veel kamerknechten het precies smeer van hun meester moeten rein krabben. Is dat geen schande?

En hoor nu goed... Waarom zou ik het verzwijgen, na zulke laffen 'arbeid' aanvaard te hebben? Niet alleen den rug, de borst en de beenen moest ik waschen, maar alles, tot in de minste hoekjes... Of hij daarom niet beedeerd was? Hij keek zelfs van zijn blad niet op... Ik was immers geen mens, geen redelijk schepsel, in zijn oogen was ik slechts een kamerknecht, 't is te zeggen, een soort dierslaaf.

Ik zweefte, en vloekte binnensmonds.

Maar, God! Hoe zal men mij gelooft? Daar, aan het met marmer van Patos belegden wand, juist boven het hoofd van de adellijke ruilteit, hing een prachtige Christus in Ivor!... Mijn dacht dat ik hem hoorde fluisteren...

Maakte ik een zuur gezicht, toen hij mij zegde:

— Zieep en spons, en kom mij waschen!

Zoudt ge niet doodvallen? Hij was een kloekke en goedbewaarde vijf-tiger, wien niets leide, wiens minste gebaar seep en krachtig was, — en ik moest hem waschen!

Hij stond pijrecht in het halfgevoelde bad, met de beenen open, een bril op zijn neus en een dagblad in de handen! Voor dat groot, zwaar, naakt vet lichaam, werd ik beschaamd en verlegen. Ik weet nu dat veel kamerknechten het precies smeer van hun meester moeten rein krabben. Is dat geen schande?

En hoor nu goed... Waarom zou ik het verzwijgen, na zulke laffen 'arbeid' aanvaard te hebben? Niet alleen den rug, de borst en de beenen moest ik waschen, maar alles, tot in de minste hoekjes... Of hij daarom niet beedeerd was? Hij keek zelfs van zijn blad niet op... Ik was immers geen mens, geen redelijk schepsel, in zijn oogen was ik slechts een kamerknecht, 't is te zeggen, een soort dierslaaf.

Ik zweefte, en vloekte binnensmonds.

Maar, God! Hoe zal men mij gelooft? Daar, aan het met marmer van Patos belegden wand, juist boven het hoofd van de adellijke ruilteit, hing een prachtige Christus in Ivor!... Mijn dacht dat ik hem hoorde fluisteren...

Maakte ik een zuur gezicht, toen hij mij zegde:

— Zieep en spons, en kom mij waschen!

Zoudt ge niet doodvallen? Hij was een kloekke en goedbewaarde vijf-tiger, wien niets leide, wiens minste gebaar seep en krachtig was, — en ik moest hem waschen!

Hij stond pijrecht in het halfgevoelde bad, met de beenen open, een bril op zijn neus en een dagblad in de handen! Voor dat groot, zwaar, naakt vet lichaam, werd ik beschaamd en verlegen. Ik weet nu dat veel kamerknechten het precies smeer van hun meester moeten rein krabben. Is dat geen schande?

En hoor nu goed... Waarom zou ik het verzwijgen, na zulke laffen 'arbeid' aanvaard te hebben? Niet alleen den rug, de borst en de beenen moest ik waschen, maar alles, tot in de minste hoekjes... Of hij daarom niet beedeerd was? Hij keek zelfs van zijn blad niet op... Ik was immers geen mens, geen redelijk schepsel, in zijn oogen was ik slechts een kamerknecht, 't is te zeggen, een soort dierslaaf.

Ik zweefte, en vloekte binnensmonds.

Maakte ik een zuur gezicht, toen hij mij zegde:

— Zieep en spons, en kom mij waschen!

Zoudt ge niet doodvallen? Hij was een kloekke en goedbewaarde vijf-tiger, wien niets leide, wiens minste gebaar seep en krachtig was, — en ik moest hem waschen!

Hij stond pijrecht in het halfgevoelde bad, met de beenen open, een bril op zijn neus en een dagblad in de handen! Voor dat groot, zwaar, naakt vet lichaam, werd ik beschaamd en verlegen. Ik weet nu dat veel kamerknechten het precies smeer van hun meester moeten rein krabben. Is dat geen schande?

En hoor nu goed... Waarom zou ik het verzwijgen, na zulke laffen 'arbeid' aanvaard te hebben? Niet alleen den rug, de borst en de beenen moest ik waschen, maar alles, tot in de minste hoekjes... Of hij daarom niet beedeerd was? Hij keek zelfs van zijn blad niet op... Ik was immers geen mens, geen redelijk schepsel, in zijn oogen was ik slechts een kamerknecht, 't is te zeggen, een soort dierslaaf.

Ik zweefte, en vloekte binnensmonds.

Maar, God! Hoe zal men mij gelooft? Daar, aan het met marmer van Patos belegden wand, juist boven het hoofd van de adellijke ruilteit, hing een prachtige Christus in Ivor!... Mijn dacht dat ik hem hoorde fluisteren...

Maakte ik een zuur gezicht, toen hij mij zegde:

— Zieep en spons, en kom mij waschen!

Zoudt ge niet doodvallen? Hij was een kloekke en goedbewaarde vijf-tiger, wien niets leide, wiens minste gebaar seep en krachtig was, — en ik moest hem waschen!

Hij stond pijrecht in het halfgevoelde bad, met de beenen open, een bril op zijn neus en een dagblad in de handen! Voor dat groot, zwaar, naakt vet lichaam, werd ik beschaamd en verlegen. Ik weet nu dat veel kamerknechten het precies smeer van hun meester moeten rein krabben. Is dat geen schande?

En hoor nu goed... Waarom zou ik het verzwijgen, na zulke laffen 'arbeid' aanvaard te hebben? Niet alleen den rug, de borst en de beenen moest ik waschen, maar alles, tot in de minste hoekjes... Of hij daarom niet beedeerd was? Hij keek zelfs van zijn blad niet op... Ik was immers geen mens, geen redelijk schepsel, in zijn oogen was ik slechts een kamerknecht, 't is te zeggen, een soort dierslaaf.

Ik zweefte, en vloekte binnensmonds.

Maar, God! Hoe zal men mij gelooft? Daar, aan het met marmer van Patos belegden wand, juist boven het hoofd van de adellijke ruilteit, hing een prachtige Christus in Ivor!... Mijn dacht dat ik hem hoorde fluisteren...

Maakte ik een zuur gezicht, toen hij mij zegde:

— Zieep en spons, en kom mij waschen!

Zoudt ge niet doodvallen? Hij was een kloekke en goedbewaarde vijf-tiger, wien niets leide, wiens minste gebaar seep en krachtig was, — en ik moest hem waschen!

Hij stond pijrecht in het halfgevoelde bad, met de beenen open, een bril op zijn neus en een dagblad in de handen! Voor dat groot, zwaar, naakt vet lichaam, werd ik beschaamd en verlegen. Ik weet nu dat veel kamerknechten het precies smeer van hun meester moeten rein krabben. Is dat geen schande?

En hoor nu goed... Waarom zou ik het verzwijgen, na zulke laffen 'arbeid' aanvaard te hebben? Niet alleen den rug, de borst en de beenen moest ik waschen, maar alles, tot in de minste hoekjes... Of hij daarom niet beedeerd was? Hij keek zelfs van zijn blad niet op... Ik was immers geen mens, geen redelijk schepsel, in zijn oogen was ik slechts een kamerknecht, 't is te zeggen, een soort dierslaaf.

Ik zweefte, en vloekte binnensmonds.

Maar, God! Hoe zal men mij gelooft? Daar, aan het met marmer van Patos belegden wand, juist boven het hoofd van de adellijke ruilteit, hing een prachtige Christus in Ivor!... Mijn dacht dat ik hem hoorde fluisteren...

Maakte ik een zuur gezicht, toen hij mij zegde:

— Zieep en spons, en kom mij waschen!

Zoudt ge niet doodvallen? Hij was een kloekke en goedbewaarde vijf-tiger, wien niets leide, wiens minste gebaar seep en krachtig was, — en ik moest hem waschen!

Hij stond pijrecht in het halfgevoelde bad, met de beenen open, een bril op zijn neus en een dagblad in de handen! Voor dat groot, zwaar, naakt vet lichaam, werd ik beschaamd en verlegen. Ik weet nu dat veel kamerknechten het precies smeer van hun meester moeten rein krabben. Is dat geen schande?

En hoor nu goed... Waarom zou ik het verzwijgen, na zulke laffen 'arbeid' aanvaard te hebben? Niet alleen den rug, de borst en de beenen moest ik waschen, maar alles, tot in de minste hoekjes... Of hij daarom niet beedeerd was? Hij keek zelfs van zijn blad niet op... Ik was immers geen mens, geen redelijk schepsel, in zijn oogen was ik slechts een kamerknecht, 't is te zeggen, een soort dierslaaf.

Ik zweefte, en vloekte binnensmonds.

De Akademie jubelt voort

De plechtige vergadering te Brussel

In het Akademiëpaleis

Na Gent en Antwerpen heeft de Vlaamse Akademie haar jubilerende vergadering naar Brussel verlegd. Gisterenavond had een akadeemische zitting plaats in het Akademiëpaleis en zoo was het al akadeemisch dat de klok sloeg. Nochtans, opgewekt en jong was het veelvuldige gezelschap dat de groote feestzaal vulde, en naast de frische dames prijken de konstellaties van menige officierborst. En de officiële personaliteiten, parlemenaren, gouverneurs, rechters, burgemeester, kabinetsoversten zijn zoo talrijk dat de opsomming van hun namen alleen een wereld zou geven van het intellectueel Vlaanderen en van de belangstelling, die de Vlaamse Akademie zelfs bij Vlaanderen geniet.

Maar de koning verscheijnt in zijn loge en wordt roegelucht. De h. Muis, voorzitter van de Akademie, is achter hem de loge binnengewipt en biedt hem een kasje met een aantal herinneringmedaillen van de viering aan.

En langzaam schuiven nu de akadeemieden zelf op het verhoog naar voren: Huyssmans vooran, en Van Cauwelaert sluit den optocht. Ook de leden zelf zijn zoo talrijk, dat wij geen namen zullen opsommen, en overigens is men verbaasd aan den eenen kant zoo veel onbekende figuren te zien en aan den anderen kant zoveel bekende figuren van wie men niet wist, dat zij in de Akademie zetelden.

De h. Muis opent onmiddellijk de vergadering met een korte toespraak, waarin hij herinnert aan de stichting van de Akademie en de dankbaarheid van Vlaanderen voor de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

Daarna voert de h. Hoste het woord en spreekt over de Vlaamse Akademie, die de Vlaamse Kulturele instelling van Vlaanderen tot stand kwam, dank zij de bemoeienissen van den Waalseh edelman.

VERBETERING VAN DE WEGENIS IN VLAANDEREN
Thans is men bezig de oude baan Brugge-Gent over het grondgebied Asselme-Enkelare, Alter enz. recht te trekken en te makadamiseren. Het is reeds tot op het grondgebied Oedelem georderd, op de wijk Vliegende Dier. Het op deze plaats dat Philips van Artevelde in 1332 gereed maakte tot den slag tegen de Bruggelingen.

IN DE VAKBEWEGING

In de kledingnijverheid

BETAALD VERLOF IN DE LINGERIE TE GENT

Na een distal vergadering met de afgevaardigden van de patroons, zijn wij er eindelijk in gelukt een overeenkomst af te sluiten voor de regeling betreffende het betaald verlof voor het jaar 1936.

Door tusschenkomst van den heer R. Mommens, inspecteur-generaal, wordt tusschen de Patroons en werkers die op 1 Juli 1936 een jaar dienst hadden bij denzelfden werkgever, hebben recht op het betaald verlof toekennend door de werkers.

De werkers uit de linnenijverheid moeten stipt die overeenkomst doen afdrukken. Moesten er soms patroons zijn die denken dat er geen werkers zijn die moeten voldoen, zoo moet onmiddellijk het sekretariaat verwittigd worden.

Der werkers uit de linnenijverheid moet maar goed in het hoofd nemen, dat zonder organisatie het niet mogelijk zou

zweest zijn dergelijke overeenkomst af te sluiten. Het is dus

toonen zich de typische
kenteekenen eener be-
ginnende verkoudheid:
Een zwaar hoofd, lamme
voeten!

Dan bestaat er maar
één redmiddel:

Heel eenvoudig
ASPIRINE
HET PRODUCT VAN VERTROUWEN

Vraag de originele verpakking met het BAYER kruis en het zegel van de nationale Codex. Tabes van 20 tablettes frs. 10.-. Kleine verpakking frs. 3.75.

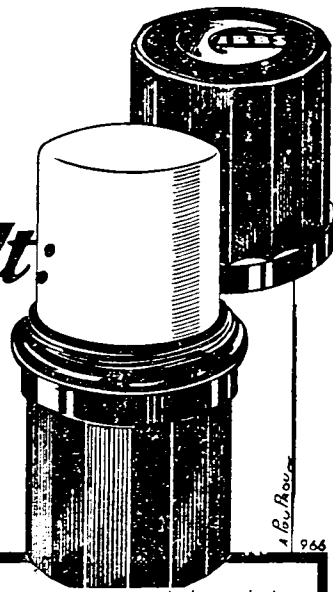
EEN BAARD STIJF ALS EEN BORSTEL...

... en gij hebt twintig zoogenaamde "scheerzeepen"
beproeft, de eene duur, de andere spotgoedkoop. Gij hebt
tijd en geld verloren...

... maar, na een dure ervaring, zult gij de
wetenschap gewonnen hebben, dat er maar
één scheerzeep is waarmee

zich scheren een genoegen wordt:

DE ECHTE GIBBS

Deze elegante en onverslijtbare koker
is verkrijgbaar in de 6 GIBBS-kleuren en
kan onbeperkt lang gevuld worden met
de stukken.

Leest en verspreidt: Vooruit, Radiobode, Voor Allen en A.B.C.

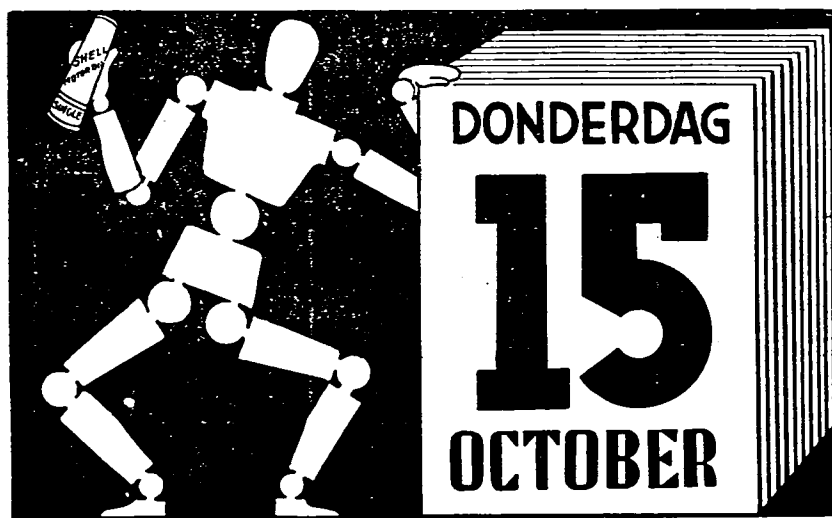

Tegen de hardnekkige ontsteking der Maag, der Darmen, van den Lever en de Nieren
Drinkt elken avond, bij het slapen gaan, een tas

THE DE VICHY

LAXEREND - BLOEDZUIVEREND - PURGEEREND

7.50 fr. de doos - Alle
belangrijke apotheken

*dit is het
oogenblik
om weer*

SINGLE SHELL

*uw
winterolie
in gebruik
te nemen*

Feuilleton van «Vooruit»

13

ARTHUR TILMAN

Schatrijk zonder het te willen

En Tehekroul haalde een stukje
papier te voorschijn terwijl hij geëer-
gerd verder sprak:
— Waarachtig, deze man drijft met
ons den gek... Luister wat hij schrijft:
«Excellentie, ik heb dus de eerste wed-
dingschap gewonnen, ik ben in vrij-
heid. Binnen zes maanden zal ik u van
hier komen verlossen...»
Beste groeten.

Met gebalde vuist ging de gouverneur
verder:
— Wij moeten hem bepaald terug-
vinden.
— Ha, inderdaad, dit is bepaald
noodwendig. Gij ten minste hebt niet
veel te vrezen, waarde gouverneur.
Uw loopbaan wordt niet bedreigd om-
dat er een gevarende ontsnap... Maar
ik, wat zal er van mij worden...
— Ho, soms loopt alles beter van
stapel dan men denkt.
— Gij schijnt er u geen rekenschap
van te geven, ging Ostroga zenuw-
achtig verder, dat ik speciaal naar hier
gezonden werd om op de «Francaise»
te letten en om te verhinderen dat
het is gelijk wie, tot bij haar kwam.
Ho, ik ben verloren. Dit laa; geen
twijfel.

Deze woorden brachten een glim-
lach rondom de lippen van Elisabeth.
— Dit zou waarlijk niet spijtig zijn,
prevelde zij tusschen haar tanden.
— Dit zou hem misschien doen inzien
wat voor een gemeene stiel hij uit-
gevoeld heeft...
— Zij werd echter in haar gepeinen
onderbroken door de heftige woorden
van haar vader:
— Kom, wij zullen hem kost wat
kost terugvinden.
— Indien ik daar niet van overtuigd
ware, mijnheer de gouverneur, zou ik
reeds beroep gemaakt hebben op mijn
revolver, zuchtte Ostroga.
— Laten wij de feiten nog eens na-
zien. Wij hebben wel alles wat noodig
was gedaan.
— Ik geloof dit toch.
— Wij hebben naar Khabarovsk ge-
telegrafeerd.
— En aldus zal niemand uit den
trein van Khabarovsk naar Vladivo-
stok kunnen stappen zonder zijn pa-
sieren te toonen.
— Dus zal de vluchteling langs gin-
der geen uitweg vinden. Hij zal dus
hier in het eiland moeten blijven.
— En de kozakken die men hem
achterna gestuurd heeft, zullen hem

ongetwijfeld moeten ontdekken.
De gouverneur schudde echter be-
denkelijk het hoofd en wedervoor:
— Ten ware dat hij het vaste land
trachtte te bereiken langs de stroom.
— Ho, dan is hij een verloren man.
Want hij zou ongetwijfeld in de moe-
rassen terecht komen en iemand die
daar in geraakt vindt er gewoonlijk
den dood.
— En op zenuwachtigen toon vervolg-
de Ostroga:
— Maar dit zou mij tot niets hel-
pen. Ik zou immers het middel niet
hebben om te bewijzen dat hij dood
is... Wij moeten hem dus terug vin-
den.
— En op bijna smeekenden toon ging
hij verder:
— Excellentie zendt nog enkele sol-
daten uit om hem op te zoeken!
— Ja, overigens wij zullen beiden
de opzoekingen geleiden.
— Neen, ik zal u niet vergezellen.
— Hoezo?
— Ik zal afscheid van u nemen en
indien gij mij dit toelaat, zal ik uw
dochter vergezellen...
— Gij geeft de naspeuring op?
— Wel integendeel. Ziehier: terwijl
gij dezen oever van Sakhaline zult
doorzoeken, zal ik mij aan den an-
deren oever van het kanaal begeven.
— Nr. 12 zou werkelijk een duivel moeten
zijn om ons te ontsnappen.
— Hij boog het hoofd en vervolgde:
— Ziet gij, waarde gouverneur, mijn
leven staat hier op het spel... Indien
ik deze kerel niet terug vind, zal ik
er het leven bij inschieten.
— Elisabeth trachtte terug tot bij den
trap te komen zonder opgemerkt te
worden. Zij liep zo stil mogelijk naar
boven en was reeds op de laatste trede
van de trap, toen zij haar vader me-
de volgende woorden het gesprek hoor-
de sluiten:

— Goed dan, mijnheer Ostroga. Mijn
dochter vertrekt binnen een uur. Maak
dus de nodige voorbereidingen. Ik zal
Elisabeth en haar gouvernante gaan
verwittigen, want met al deze gebeur-
tenissen had ik haar bijna vergeten.
Ik ben er zelfs verwonderd over dat
al dit lawaai ze niet heeft gewekt.
Het meisje begaf zich zo vlug moge-
lijk terug naar haar kamer en toen
haar vader vijf minuten later bij haar
binnen stapte, vond hij haar druk
bezig met haar haren te kammen.
...
Twee uren later.
Ongeveer een uur geleden hebben
drie sleden Aousa verlaten.
Elisabeth en haar gouvernante zijn
vertrokken.
Met tranen in de oogen heeft de
gouverneur afscheid genomen van zijn
teeder geliefd kind.
— En nu reden zij in volle vlucht ver-
der.
De honden trokken uit al hun mach-
te. De geleiders gaven nu en dan een-
ge gedroogde beschuiten aan de di-
ren.
Op klokslag twaalf hield men stil
om een sober maal te gebruiken.
De zon stond reeds zeer laag aan
den gezichtseinder.
— De warme thee deed aan aler, goed
en het is met nieuwen moed dat de
kleine groep zich opnieuw op weg be-
geeft.
Te zes uur van den avond was het
reeds pikdonker en het was onmo-
gelijk de reits verder te zetten. Men moest
de tenten opslaan en ter plaatse over-
nachten. Gelukkig was het moeilijkste
gedeelte van de reis reeds achter den
rug en morgen rond den middag reeds
zal men de kust bereiken.
De soldaten sloegen de tenten op en
er werd er aangedaan aan het maal.
Iedereen had honger. Iedereen voelde

zich opgewekt en weldra hoorde men
hier en daar een liedje zingen of een
vrolijke schaterlach. Elisabeth en haar
gouvernante lagen reeds lang op hun
veldbed. Langzamerhand stierf alle ge-
rucht weg en iedereen begaf zich ter
ruste.
Bij het aanbreken van den dag ech-
ter hoorden de soldaten, die de wacht
gehouden hadden, een somber gekreet.
— Zij keken elkander met onrustige
blikken aan en mompelden:
— De wolven.
— Ja, zij moeten honger hebben.
Immers alles is voor het oogeblik be-
vroren.
— Laten we hopen, dat wij ze niet
zullen ontmoeten.
— Bah, wij zijn zeer talrijk en men
moete jacht, zou niet te versmaden zijn.
— Neen, waarachtig, ik hoop, dat
deze jacht geen plaats zal hebben.
Langzamerhand werd het heelemaal
dag. Een bleek, grijs licht, zooals men
dit slechts aan de polen ontmoet, viel
over het landschap. Niemand echter
sloeg daar acht op. Immers al deze
mensen hier leefden sinds maanden
te Sakhaline en zij waren reeds gewend
geraakt aan deze dagen, die in ons
land op heldere nachten geleken.
De tenten werden opgerold en de
honden vóór de sleden gespannen.
— Elisabeth, die gansch in pels en gewik-
keld, plaats had genomen op één der
sleden, liet een oogenblik haar roos-
kleurige neusje zien om te vragen:
— Zeg eens, om welk uur zullen wij
aan den stroom komen?
— Rond elf uur, kleine Excellentie.
— Wat is dit nog lang, zuchtte zij.
En wanneer zullen wij dan het sta-
tion van Khabarovsk bereiken?
(Vervolgt).

ANTI-ASTHMA-MIDDEL

CROYMANS

Etterbeek, 6 November 1935.

Mijnheer,

Lijdend aan hoest en asthma kreeg ik kennis van uw reklame
in de dagbladen, betreffende het geneesmiddel Croymans en na
tal van andere behandelingen gevolgd te hebben, zonder resultaat:
besloot ik z nder veel overtuiging het nog eens met uw remedie
te beproeven.

Ik ben nog aan mijn eerste flesch en tot mijn groote voldoening
is mijn asthma verdwenen: ik ben waarlijk verrukt en acht het me
dan ook tot plicht u dit schrijven te sturen, om u van harte te
bedanken. Moest mijn brief de ongeloofigen kunnen overtuigen
loer hem samen met uw aankondiging te publiceren, ik zou er
veel geluk om zijn.

Aanvaard, Mijnheer, mijn hoogachtende groeten.

HENRI RAMOISY.

rue de Chambery, 38, - ETTERBEEK

ASTHMA-LIJDERS, voortaan hoeft gij de komst der vreeslijke
jeugstijgende crises niet meer te vrezen, waarbij uw longen alle
dienst dreigen te welgeren. Met het anti-asthmamiddel verschaft
gij hun de elasticiteit die een normale ademhaling vertekert.

DE FLESCHE : 14 FRANK

Indien gij het anti-asthmamiddel bij uw apotheker niet vindt,
schrijft naar het Centraal Depot, 21, Kernstraat, Brussel. Gij zult
de flesch vrachttijd ontvangen en daarna 14 frank opzenden.

Wint nieuwe lezers voor «Voor Allen»